

klart er kommet frem. Det høitærede Medlem fra Middelfart (Monrad) har været det nærmest, men de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) nu sidst, om at det var Rigsdagens Pligt at give klare og bestemte Regler for, hvorledes Administrationen skulde føres i Mellemtiden mellem den ene Finantslovs Udlob og den andens Vedtagelse, ligesom ogsaa de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem fra Odense (Strøm), have givet mig Anledning til udtrykkelig at gøre opmærksom paa, at det navnlig er herpaa, paa Opfyldelsen af denne Pligt, at det storter det foreliggende Lovforslag. Hvad er nemlig Meningen med Grundlovens §§ 48 og 49? Det er ikke blot at give Rigsdagen en Ret til at afgjøre, hvilke Udgifter der skulle afholdes paa Finantsloven, altsaa hvilke Udgifter der ere nødvendige, men ogsaa at paalægge Rigsdagen den Pligt at fælde en Dom om, hvilke Udgifter der ere nødvendige og hvilke ikke. Det er ikke blot en Ret, men ogsaa en Pligt. Jeg er derfor enig i den Betragtning i sin Almindelighed, Naaledes som den blev fremsat af det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds, nemlig at Rigsdagen er forpligtet til at dømme; men hvad gjør dette Lovforslag? Det foreslaar at indføre en Ordning, ved hvilken det enkelte Thing overlader Dommen over Udgifternes Nødvendighed til Regjeringen. Det enkelte Thing ikke blot frasriver sig Retten til, men befrier sig ogsaa fra den Pligt at afgjøre, om en Udgift er nødvendig eller ikke, idet det gaar ind paa en Ordning, i Henhold til hvilken Regjeringen foreløbig paa eget Ansvar — eventuelt under Ansvar til Rigsretten — volig kan afholde de nødvendige Udgifter, men dertil er ikke det enkelte Thing berettiget. Det enkelte Thing har den Pligt at fælde Dom over Udgifternes Nødvendighed og kan ikke skyde denne fra sig uden at komme i Strid med den gjennem Grundloven det paahvilende Forpligtelse til at afgjøre dette Spørgsmaal. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Forslaget ved at optage Bestemmelsen om, at Regjeringen paa sit Skjøn indtil videre kan afholde nødvendige Udgifter, er grundlovstridigt, og ikke fra nogen Side kan fremmes, fordi Thinget derved vilde gjøre sig skyldig i at vedtage en Beslutning, som netop strider mod den det enkelte Thing efter Grundloven paahvilende Pligt. Jeg vilde gjerne have fremdraget dette, fordi jeg tror, at det er rigtigt, at vi Alle ere enige om, at en videre Forhandling paa Grundlag af det her foreliggende, er umuligt. Det at ville bygge

videre og arbejde paa dette Lovforslag om fremtidig at overdrage Regjeringen Ret til at afgjøre, hvad der er nødvendige Udgifter, er umuligt af den Grund, at det er i direkte, positiv Strid med Grundlovens §§ 48 og 49. Jeg tror overhovedet ikke, at det vilde være nyttigt eller forstandigt fra dette Things Side at komme ind paa en nærmere Behandling af dette Lovforslag med det Formaal at bringe Noget ud af det. Det tror jeg af en hel Række andre Grunde, navnlig fordi, som det blev bemærket af det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup), det vilde være en Misforstaaelse af Thingets Opgave og Pligt; men alene af Hensyn til dette specielle Spørgsmaal om, hvem der skal afgjøre Udgifternes Nødvendighed, anser jeg det ligesom for umuligt. Jeg tror, at Lovforslaget er saa lidt stemmende med Grundloven, at jeg ikke tvivler om, at Formanden kunde, hvis han havde villet, have forbudt Forslaget at komme frem. Jeg mener ikke, at han burde have gjort det, det vilde have været en Rigorisme, som ikke vilde have været praktisk, men han kunde have gjort det, fordi det befrier Folke-thinget for en Pligt, som er paabudt i Grundloven. Jeg skal slutte med denne Bemærkning og blot tilføie, at jeg ikke finder Anledning til at komme ind paa, hvad det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) bemærkede, uden forsaavidt jeg vil rette en Misforstaaelse. Jeg har ikke sagt, at Alle, som vare mine politiske Modstandere, hylde de Grundsaetninger, der ere forsvarede i Berlingske Tidende. Jeg er tværtimod overbevist om, at der findes et grundlovstro Høireparti her i Landet. Jeg har derimod sagt, at dem, som omgaas med Tanken om provisoriske Finantslove, regner jeg ikke med dertil, men forøvrigt agter jeg ikke at inlade mig med det ærede Medlem, da jeg betragter ham som hørende specielt ind under den høitærede Formands Jurisdiktion.

Formanden (Berg): Foranlediget ved et Par Optringer af den sidste ærede Taler skal jeg bemærke, at jeg vilde have nægtet en Forhandling af dette Lovforslag, hvis jeg havde haft den Opfattelse, at det tilsigtede en Grundlovsforandring.

Da Sagen hderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.